

[Rytter.]

Tidspunkt, hvor der var daglig Forbindelse med Sverige, ikke kunde faa ham bragt derover.

Jeg, som ikke var Medlem af Modstandsbevægelsen, mener, at det var ganske uberegtiget, at man tog det Navn, for de 98 pCt. af Befolkningen var Modstandsfolk, var indstillet mod Tyskerne. Men der var nogle, som slog sig for Brystet og sagde: Vi Modstandsfolk, vi var med i Kampen!

Der var en særlig Gruppe, som jeg vil nævne, nemlig Sabotørerne. Jeg var imod Sabotage lige til den 29. August 1943, og jeg lagde ikke Skjul paa mine Anskuelser. Det var vi alle her i Rigsdagen, og vi søgte at faa Befolkningen paa vor Side, og efter min Mening var Befolkningen paa vor Side i meget lang Tid. Det, det gjaldt om for os her i Rigsdagen, og som jeg har Ansvaret for som en Ener, ligesom vi alle her i Rigsdagen har det, var, at vi holdt sammen til det sidste. Og det staar for mig som et Lyspunkt, at vi holdt sammen saa længe over for Tyskerne. Var Brudet kommet tidligere, havde vi staaet som en splittet Nation, og det var heldigt, at vi ikke kom til det.

Jeg var, som sagt, imod Sabotage, men det at være imod Sabotage er ikke det samme som at være imod Sabotørerne, og det er ikke det samme, som at jeg var en Modstander af Frihedsbevægelsen. Der er nogle, der har sagt: Rytter er en Fjende af Modstandsbevægelsen. Jeg ved ikke, med hvilken Berettigelse de siger det. Jeg havde Børn og Svigerbørn med paa udsatte Poster, og de vilde, hvis de var blevet opdaget, efter de gængse Domme være blevet skudt. Det var uden min Tilskyndelse, uden mit Samtykke, men med min fulde Sympati, at de var med. Jeg var mod Sabotage, men de unge Mennesker, som satte Livet i Vove og hvoraf saa mange døde, beundrer jeg, og det er for mig et Lyspunkt, at vi i Danmark har haft saa mange Hundrede Mennesker, som turde tage Kampen op paa den Maade.

Det var et Lyspunkt foruden dette, at fem vidt forskellige Partier her i Rigsdagen holdt sammen til det sidste.

Hvem kan læse om de Sabotører, der gik i Døden, og de Breve, de skrev — jeg tænker paa Brevene fra Krofolkene oppe ved Randers, og jeg tænker paa de Breve,

som Kim og andre dødsdømte skrev — uden at faa Taarer i Øjnene? Jeg kan det i hvert Fald ikke.

Men det, der er Tale om her, har ikke noget med Sabotagen at gøre. Det er at hjælpe de efterlevende efter dem, der er stemplede som Stikkere. Vi maa huske paa, at „Stikker“ er et forfærdeligt Navn, for det at blive stemplet som Stikker har den bestemte Betydning, at man for Penge har angivet andre. Det gemene, der ligger deri, rammer alt, hvad der bliver betegnet som Stikkervirksomhed, selv om det ikke har noget med Stikkervirksomhed at gøre. Der er ikke nogen af os, der har noget imod, at Stikkervirksomhed bliver straffet strengt, absolut ikke, men hvis der er sket en Fejltagelse, maa de efterlevende have juridisk og moralsk Krav paa, at man siger til dem: Han var ikke Stikker. Den omtalte Mand har fremsat nogle Trusler, og der har oven i Købet været undskyldende Momenter. At man ikke vil erkende dette, forstaar jeg ikke. Ministeren har endnu ikke givet os Oplysning om, hvad den Ordre, hvorefter han blev dræbt, gik ud paa. Endvidere spørger jeg Ministeren positivt om, hvilken Forklaring til Rapporten de to Frihedskæmpere har givet, som har udtalt sig i Sagen, og af hvilke han, som man først traf deroppe, dengang sagde: vi fik Ordre til at gaa ud og skyde Manden, han var en gemen Stikker, der har stukket adskillige og truet endnu flere.

I min første Tale var jeg inde paa, at det var blevet sagt, at efter Krigen skulde vi faa Navnene at vide paa dem, der havde Ansvaret for disse Handlinger, og naar Folk hørte disse Navne, vilde de være tilfredse; alle Beviser skulde komme frem, og saa vilde Befolkningen være tilfredsstillet, for disse Beviser var saa gode, at det hele vilde vise sig at være i Orden. Jeg for mit Vedkommende følte mig tryk derved. Det virkede faktisk oplivende paa mig, da Rygtet gik, at 12 Stikkere var dræbt i Rold Skov, og det var mig en Sorg, da jeg hørte, at det var en And, for det er noget, alle forstaar, at der maatte tages Forholdsregler mod Stikkerne. Men hvordan er Forholdet nu? Er det nu saaledes, at de ansvarlige staar frem og siger: det er os, der har Ansvaret? Nej, absolut ikke. Nu er Ministeren oven i Købet gaaet saa vidt her, at han siger, at vi faar